

vide og kende. Lægerne søge at udbrede Oplysning om dette Spørgsmaal, og Lærerne gøre det samme, baade i vore Skoler omkring paa Landet og særlig gennem Højskolerne. Denne Sag er derfor, synes jeg, i en ret god Gænge; den gaar sin jævne, rolige Gang. Og det er jo da ogsaa en Kendsgerning, at de mange Steder omkring paa Landet indrette Baderum eller Badeværelser, hvad man nu vil kalde det, og da navnlig ved Mejerierne. Det forekommer mig derfor, at der ikke er nogen som helst Grund for Lovgivningsmagten til at gribe ind i dette Forhold og sende en Konsulent ud til Folk, en Konsulent, som der slet ikke har været Bud efter; for der er, saa vidt jeg kender det, ingen, der har haft Bud efter en saadan Konsulent. Nu kommer der saa her tre Byrepræsentanter og foreslaa at sende en Konsulent ud til Landboerne for at lære dem at vaske sig. Jeg er ikke sikker paa, at Landboerne ville paaskønne denne Opmærksomhed; jeg er nærmest tilbøjelig til at tro, at de ville tænke, at det var dog vist bedre, om de Byrepræsentanter først sørgede for deres egne Folk. Jeg tør naturligvis ingenlunde afgøre, om Landboerne ere mere snavsede end Købstadboerne eller omvendt. Jeg ved ganske vist, at der omkring paa Landet findes adskillige, som trænge til at lære at holde sig rene, trænge til at lære at vaske sig; men jeg ser ikke saa ganske faa her i København, som trænge til det samme. Jeg skulde derfor være meget tilbøjelig til at tro, at Landboerne, naar de nu se dette Forslag, ville tænke i deres stille Sind: De gode Socialdemokrater fra København og fra Odense burde først sørge for deres egne Venner, først sørge for at holde dem rene.

Og det undrer mig nu saa meget mere at se saadant et Forslag fra det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds og det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen). Hvorfor i Alverden komme de her til Rigsdagen med saadant et Forslag? Hvis de interessere sig stærkt for dette Spørgsmaal, saa synes det mig, at de burde først fastne Opmærksomheden paa den By, som de bo i. De ere begge to Medlemmer af Københavns Magistrat. Hvad om nu Københavns Magistrat satte sig i Bevægelse her og ansatte en Konsulent til at gaa ud omkring blandt Københavnerne og lære dem at vaske sig? Det var virkelig et originalt Forslag fra de Herrer, og det var dog morsomt en

Gang at se et originalt Forslag fra Socialdemokraterne i Københavns Magistrat — man hører jo aldrig noget til dem!

Zable: Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne begynde mine Udtalelser med en Kompliment og det endda en stor Kompliment til den højtærede Landbrugsminister — thi som bekendt er den, der overvinder sig selv, større end den, der erobrer en Stad. Og den Kompliment maa jeg jo sige den højtærede Landbrugsminister, at han har vist sig som en stor Mand derved, at han har overvundet sig selv. Allerede i forrige Rigsdagssamling kæmpede den højtærede Landbrugsminister en mægtig Kamp med sig selv, idet han havde nægtet Husmændene, da de vare hos ham og ansøgte derom, at faa 6,300 Kr. eller i alt Fald en Bevilling til Fremme af deres Sag. Men ved Finanslovens 3die Behandling i Fjor havde den højtærede Landbrugsminister overvundet sig selv og gik med til, at Husmændene fik en saadan Bevilling. Nu blev der i Sommer af den højtærede Landbrugsminister nedsat et Udvalg til at overveje, hvorledes det fremtidig skulde gaa med Husmandsbevillingerne, og den 29. Januar i Aar afgav dette Udvalg Beretning. Derefter fik vi at vide, at den højtærede Landbrugsminister var misfornøjet, og at han ikke vilde stille noget Ændringsforslag, d. v. s., at han vilde berøve Husmændene ethvert Statstilskud til deres Organisationer og altsaa erklære en overordentlig bitter Krig mod Husmændene fra det Parti, hvortil den højtærede Landbrugsminister hører. Jeg komplimenterer den højtærede Landbrugsminister, fordi han igen i Aar har vundet en Sejr over sig selv og, om end sent, er kommet med et Forslag, som dog i hvert Fald delvis imødekommer Husmændenes Krav. Det kom sent; først den 4. Marts havde den Kamp Ende, som den højtærede Landbrugsminister havde kæmpet med sig selv lige fra den 29. Januar. Men jeg lykønsker den højtærede Landbrugsminister til, at hans bedre Jeg saaledes sejrede.

Den 4. Marts stillede den højtærede Landbrugsminister sine Ændringsforslag, og disse Ændringsforslag sank i Sandhed ned over os som en vederkvægende Dug, ja, som Manna, der faldt ned fra Himlen. Vi havde jo haft Grund til at tro, at der nu her i Landet skulde rejses en ganske overordentlig bitter Kamp mod Husmændene, og nægtes kan det jo ikke, at Husmændenes Organisationer endnu i dette Øjeblik ere saa svage, at hvis man brutalt